

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 942/2018
25.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Игор Павловић, адвокат из ..., против туженог ББ, као правног следбеника ВВ, ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 685/17 од 08.09.2017. године, у седници одржаној 25.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 685/17 од 08.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 14138/10 од 10.11.2016. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи, као незаконито, решење туженог о престанку радног односа бр. .. од 21.05.2002. године, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад на радно место чувар – радник обезбеђења или на друго радно место које одговара стручној способности тужиоца, као и да му накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 685/17 од 08.09.2017. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, 125/04 и 111/09), у вези члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, 72/11 и 55/14), па је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној

дужности док се на друге битне повреде одредаба парничног поступка ревизијом туженог одређено не указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоцу, запосленом код правног претходника туженог на пословима чувара у станици ... у секцији за ..., оспореним решењем правног претходника туженог од 21.05.2002. године отказан је уговор о раду због учињеног кривичног дела на раду и у вези са радом на основу члана 101. став 1. тачка 5. Закона о раду. Из образложења наведеног решења произилази да је тужилац, од стране радника Полицијске станице за безбедност на Железници, 11.03.2002. године затечен у кругу Железничке станице ... како заједно са ГГ носи торбу у којој је било више прикључних каблова за електрично грејање вагона, као и да је у његовом гардеробном орману пронађена и већа количина „картица“ за ниско-напонску команду ЕО и ЕГ скинутих са гарнитура возова у Железничкој станици ..., а које је намеравао да упакује у скривита места воза који саобраћа на релацији Београд – Скопље како би их послао НН купцу у Македонију, од којег би касније за наведене предмете добио новац, да је организатор овог посла лице које није запослено у Железници, које је у контакту са НН купцем у Македонији и које је од тужиоца тражило тачно одређене делове са вагона, а које је тужилац од електричара за одржавање вагона прибављао и прослеђивао у Македонију, на који начин је правни претходник туженог ВВ оштећен за 234.837,00 динара. Из образложења наведеног решења произилази и да је у поступку утврђивања одговорности запосленог чињенично стање утврђено читањем изјаве запосленог од 12.04.2002. године, потврде о привремено одузетим предметима Полицијске станице за безбедност на железници од 11.03.2002. године и потврде о враћеним предметима од 14.03.2002. године. Оспорено решење је донео шеф Секције за ... на основу решења о преносу овлашћења од 27.02.2002. године. Послодавац је прибавио мишљење Синдиката чији је тужилац члан. Тужилац је решењем бр. .. од 15.04.2002. године привремено удаљен са рада, јер је против њега покренут кривични поступак због кривичног дела учињеног на раду или у вези са радом, почев од 15.04.2002. године. Наведено решење тужилац је примио дана 16.04.2002. године. Утврђено је и да је Другом општинском јавном тужилаштву у Београду поднета кривична пријава Ку 4569/02 због сумње да је овде тужилац извршио више кривичних дела тешка крађа из члана 166. КЗ РС у вези помагања из члана 24. КЗ СРЈ. Решењем Другог општинског суда у Београду К 1677/06 од 01.04.2008. године обустављен је кривични поступак против тужиоца због кривичног дела из члана 203. став 1. КЗ у продуженом трајању, у вези са чланом 33. КЗ, услед апсолутне застарелости кривичног гоњења.

На основу овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су одбили тужбени захтев којим је тужилац тражио да се поништи као незаконито решење о престанку радног односа бр. .. од 21.05.2002. године, те да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад, оценивши да погрешна правна квалификација не чини решење о отказу незаконитим када се из чињеничног описа радње датог у побијаном решењу о престанку радног односа може утврдити да је тужилац исказао понашање које је такво да не може да настави рад код послодавца, закључивши да су испуњени услови за примену отказног разлога из члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 70/01 и 73/01).

Врховни касациони суд налази да се неосновано ревизијом указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право.

Наиме, одредбом члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 70/01 и 73/01), прописано је да послодавац запосленом може отказати уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то: ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак нижестепених судова да погрешна правна квалификација не чини решење о отказу незаконитим када се из чињеничног описа радње датог у побијаном решењу о престанку радног односа може утврдити да је тужилац исказао понашање које је такво да не може да настави рад код послодавца, те да су испуњени услови за примену отказног разлога из члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду. У конкретном случају, тужилац у предметној ситуацији није поступао са професионалном пажњом чувара на пословима обезбеђења имовине туженог у радно време, већ напротив, назначене ствари туженог (прикључни каблови за електрично грејање вагона, као и већа количина „картица“ за ниско-напонску команду ЕО и ЕГ скинутих са гарнитура возова у Железничкој станици ...) налазиле су се у тужиочевој торби, а које ствари је тужилац претходно прибавио и закључао у својој касети у просторијама туженог са намером да их даље проследи и прода. Сагласно наведеном и по оцени Врховног касационог суда такво понашање тужиоца представља разлог за отказ од стране послодавца у смислу одредбе члана 101. став 1. тачка 4. Закона о раду. Осим тога, испоштована је процедура у поступку давања отказа од стране послодавца, јер је прибављено мишљење Синдиката у складу са одредбом члана 104. став 3. Закона о раду, а тужилац је пре отказа упозорен и саслушан у складу са одредбом члана 101. став 2. Закона о раду будући да је у решењу о привременом удаљењу од 15.04.2002. године поред исказа о удаљењу тужиоца са рада, садржан и исказ о упозорењу о могућности отказа уговора о раду. Имајући у виду наведено, нису основани ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 405. став 1. ЗПП, без детаљнијег образлагања ревизијске одлуке у смислу члана 405. став 2. ЗПП с обзиром да се у ревизији понављају жалбени разлози које другостепени суд правилно оценио, а образлагањем ревизијске одлуке не би се постигло ново тумачење права нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа – судија
Весна Поповић**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**